

давачитѣ, нѣкой ме хвана за рамото и ме поздрави приятелски:

— Добро утро, господине! Не можа ли да ме познаешъ? Азъ съмъ Вълко Петровъ, говедарьтъ, дето се срѣснахме есенесъ на полето, спомняшъ ли си?

— Ха, да, да, спомнямъ си, — казахъ азъ.

— Азъ съмъ ти много благодаренъ, — продължи бай Вълко. Ела да се почерпимъ и да си поприскаваме.

Отидохме въ близкото кафене, седнахме на една маса и бай Вълко поржча две кафета.

— Та да ти кажа, господине, защо съмъ ти благодаренъ, — подхвана той. Когато ти ми каза ония думи, азъ до вечерьта мислихъ все за тѣхъ. Още по-вече, че детето ми каза, че си билъ учитель. На сутриньта отидохъ въ амбулаторията. Като разправихъ на доктора, де ми е болката, той ме прегледа и попита:

— Пушишъ ли и пиешъ ли?

Отговорихъ му, както си е.

— Ще оставишъ ракията и тютюня, — отсѣче докторьтъ. На твоята болестъ цѣрътъ е този.

Отначало ми бѣше мжно, докато отвикнахъ, особено отъ тютюня. Но азъ надвихъ всичко: казахъ, не ще туря вече цигара и ракия въ устата си, и до сега устояхъ на думата си, ето вече четири месеци. Бонбонитѣ ми помогнаха много: съ тѣхъ се забавлявахъ. Но главното е, че азъ почнахъ да се усъщамъ добре. На гърдитѣ ми ставаше по-леко, като че нѣкой товаръ се снимаше отъ тѣхъ, а и главата почти не ме болѣше вече. По-преди вечерь едва си отивахъ до вѣкщи — толкова изморенъ бивахъ. А като оставихъ тютюня и ракията, сякашъ, че се подмладихъ.

И отъ тогава винаги си спомнямъ за тебе и съмъ ти много благодаренъ за хубивитѣ думи, които ми каза, и които ми върнаха здравето и радостьта.

А. Христовъ